

Împas

M Horlaci

Sunt doar un aisberg mare, ce miscă azi oceane.
Titanicul gândirii prin lovituri scufund.
O lacrimă grăbită își face drum prin carne,
Emoții convertite în inimă pătrund.
Nu am câmpii cu flori, nici nopti cu stele mii,
Nu am în poezie dulceață sau iluzii.
Si nici nu te aștept prietene să vii
Când sângele mi-ar arde în serul din perfuzii.
Sunt vesnicul bolnav, iar targa o platformă
Spre-un labirint din care scăpare nu există.
Iar existența noastră nu e decât o formă
De actorie slabă pe chipul vieții, tristă.
Poți să visezi la multe, și să-ți doresti frumosul
Din fiecare clipă, ce urcă precum fumul.
Prin mănăstiri, biserici, poți să invoci Hristosul,
La urmă va rămâne în palma ta doar scrumul.
Realitatea crudă își face drum prin tine
Iar moartea te va duce la margini de cavou.
Când sufletul dispare în scârba lui de sine
Nu va mai fi nici umbră, nici plânset, nici ecou.
Doar marginea umbrită de-o existență crudă.
Un haos ce cuprinde secunde ce-au rămas,
Si răcnetul din lume nu-i nimeni să-l audă
Trăim o existență ajunsă în impas.